

HOEFSLAE TEEN MIDDERNAG

**Nr.7 Woeste Laeveld
Reeks**

BRAAM LE ROUX

HOEFSLAE TEEN MIDDERNAG

deur

BRAAM LE ROUX

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2022

Woeste Laeveld Reeks Verhale

Die voorbladskets is 'n nuwe ontwerpte voorblad, spesiaal geskep om by die Woeste Laeveld reeks se tema te pas.

Hierdie boek is die eerste uitgawe in e-boek formaat.

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewing of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

HOEFLAE TEEN MIDDERNAG

deur Braam le Roux

ISBN 978-1-928498-69-8

Uitgee deur:

Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2022)

Boek geredigeer deur Pieter Haasbroek

Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Hierdie verhaal speel af in die tydperk 1835 - 1887 tydens die storm en drang jare van die Oostelike Transvaal, toe die geel erts honderde mense na gebiede om Barberton laat stroom het. Die goudkoors het hewig gewoed en avontuur en romantiek was aan die orde van die dag. 'n Kosmopolitiese bevolking is in Barberton saam gehok en wetteloosheid het onrusbarend toegeneem. Die Republikeinse polisie was te ontoereikend om hierdie wetteloosheid die hoof te bied. Dit was die jare toe die geweer en die rewolwer reg en geregtigheid beslis het en meermale het ongeregtigheid die botoon gevoer.

In hierdie verhaal is Hein Brandis op pad na 'n ou vriend van hom, genaamd oom Izak Langeman, wat hy baie jare laas gesien het. Oom Izak se beeldskone dogter, Roelien, was goed bevriend met Hein in hul kinderjare, maar sy het toe weggeloop en gaan trou met Nic Beetge, wat 'n opperste skurk en veedief is. Nie lank na haar troue nie, kry Roelien dit reg om ongemerk vir haar pa 'n brief te stuur, waarin sy dringend om hulp vra. Oom Izak het toe weer dadelik vir Hein laat ontbied. Hein het skaars by oom Izak opgedaag en verneem na die inhoud van die brief of hulle twee raak betrokke by veediewe, wat beide se beste probeer wegvoer. In die skermutseling wat volg, sterf oom Izak en dit maak Hein vasbeslote om hierdie geheim van Roelien en die beesdiewe op te los. Gou val die vuiste en klap die skote en Hein het omtrent al sy dae om aan die lewe te bly. Hein kry onder andere hulp vanuit 'n onverwagte oord in die vorm van Marlene. Sy is net so beeldskoon soos Roelien en het rooi hare wat oral aandag trek. Saam met haar en Frans Verwey wat 'n wetstoepasser is, probeer hulle die veediewe aankeer en kos dit al hul ervaring en vermoëns om staande te bly teen die bende wat voortdurend poog om hulle uit te wis.

UITTREKSEL

Hy het die rewolwer vinnig van Hein se maag af weggeruk en sy oë was net 'n enkele sekonde op Nic gerig wat nou nader strompel, sy gesig nog die ene bloed.

Van hierdie geleentheid maak Hein gebruik. Hy gryp die gewrig van die hand wat die rewolwer vashou, met sy regterhand vas en terselfdertyd stuur hy 'n vinnige opstopper met sy linkervuis na Roberto se benerige kakebeen. Roberto se kop ruk agteroor en sy eerste reaksie is om te vloek. Hein slaag egter daarin om die rewolwer uit sy hand te ruk deur sy gewrig ongenadiglik na onder te draai.

Roberto val agteroor en gryp na die rewolwer in sy linkerskede, maar Hein se vuurwapen is reeds in sy hand. Lang vuurtongetjies blits uit die loop en die ander wapen val ook uit Roberto se hand. Vinnig rol die bruin gebrande Ramonez een kant toe, uit vrees dat Hein weer sal skiet. Agter hulle swets Beetge. Hy skud sy kop om die loomheid te verwyder en die kloppende pyn te verlig. Dit voel of daar 'n sluier oor sy denke hang. Alles lyk nog verward en onwerklik, soos 'n droom. Hy ruk hom egter reg en draai om om sy vuurwapens wat nog tussen die klippe lê, op te raap. Hierdie keer is Beetge egter te stadig. Die ongenadige houe wat Hein hom so ewe met die vuis toegedien het, het sy kop lelik rondgeruk en hy ly nog so effens aan harsingskudding. Hy loop en waggel soos 'n man wat te diep in die bottel gekyk het.

Hein aarsel nie, hy raap sy ander rewolwer van die grond af op en spring in 'n kits op sy perd se rug. Brons, wat reeds baie bewerig en senuweeagtig is, wag nie dat sy baas hom met spore moet aandruk nie. Hy skiet met 'n hees gerunnik vorentoe en spring oor die verslae Roberto.

INHOUD

Hoofstukke

Hoofstuk 1.....	Bladsy 7
Hoofstuk 2.....	Bladsy 15
Hoofstuk 3.....	Bladsy 24
Hoofstuk 4.....	Bladsy 34
Hoofstuk 5.....	Bladsy 43
Hoofstuk 6.....	Bladsy 52
Hoofstuk 7.....	Bladsy 61
Hoofstuk 8.....	Bladsy 70
Hoofstuk 9.....	Bladsy 80
Hoofstuk 10.....	Bladsy 90
Hoofstuk 11.....	Bladsy 101
Hoofstuk 12.....	Bladsy 109
Hoofstuk 13.....	Bladsy 118
Hoofstuk 14.....	Bladsy 128
Hoofstuk 15.....	Bladsy 137

HOEFSLAE TEEN MIDDERNAG

Hoofstuk 1

Die dassies lê lui voor die rotsskeure aan die hange van die Toto's berge.

Dit is nog vroeg. Geen uur gelede nie het die son agter die Lebombo's uitgebol. Die strale sidder reeds op die granietblokke neer.

Langs 'n dowwe wildpaadjie sak 'n perderuiter teen die berg af. Kopspelend vleg die bronskleurige perd tussen die moepelbosse en rotse deur. Die man sit regop in die saal en hy tuur wakker om hom heen. Die vars môrelug bries teen hom aan en die geur van die lente lê swaar in die lug.

Hy bring die perd tot stilstand en staar na die vlaktes onder hom. Langs 'n bergstroompie tussen doringbome kan hy 'n vaal huisie sien. Dit lyk asof dit agter 'n groot klomp granietblokke wegkruip. 'n Nukkerige dwarrelwind speel met die vaal sand aan die spruit se walle.

Hein Brandis was lanklaas hier, etlike maande laas. Eers het hy hierdie paadjie oor die magtige Toto's berge gereeld twee keer of ten minste een keer per week afgelê. Maar toe het Roelien skielik anders teenoor hom begin voel. Ene Nic Beetge was die oorsaak daarvan. Roelien wou hom nie graag seermaak nie, maar sy het darem reguit gesê dat sy van Beetge hou. Hein het egter beseft dat sy hom liefgehad het, daarom het Hein Brandis weggebly. Drie lang maande, nee langer, sedert sy hier weg is en drie lang maande lank was hy alleen op sy plaas, Groenkloof, tussen sy diere, met net sy werkvolk as geselskap. Die aande! Dit was veral in die aande dat hy aan haar gedink het. Hoe lank was dit dat hy die ydele hoop gekoester het dat hy nog met Roelien sou trou...

Barberton het so 'n vreemde aantrekkingskrag vir haar gehad.

“Daar is avontuur in die wêreld, Hein, en ons is jonk. Ons verslyt ons tyd hier in die berge en bosse, ons raak verslons, dooierig en in 'n groef,” het sy meermale gesê.

Daar was vertes wat haar geroep het. En Beetge? Toe hy hier kom kuier het, het hy die verpersoonliking geword van die wêreld daar buite wat haar met sy geheimsinnigheid aangelok het.

En die maan het al drie keer vol geword vandat sy weg is.

Nic Beetge het Roelien Langeman hier op die plaas, Karee, kom haal.

Hy het vroeg die oggend met sy blink spaaider en vier spoggerige perde voor die deur stil gehou.

Ja-nee, en sedertdien het hy Roelien nie weer gesien nie en ook nooit weer van haar gehoor nie. Maar hy het nog altyd aan haar gedink... en na haar verlang, soms hartstogtelik verag. Hy het hom egter daaraan getroos dat hy haar moet vergeet.

Roelien het geweet dat hy haar liefhet en daar was dae wat hy ook werklik geglo het dat sy hom liefhet. Ook oom Izak het so gedink.

Oom Izak se gestalte verrys voor Hein se geestesoog. Hy voel ewe skielik skuldig. Vandat Roelien die plaas verlaat het, het hy nog nooit weer by die eensame ou man kom probeer kuier nie. Miskien was dit omdat hy gevrees het dat ou herinneringe hom net weer sou laat ly. Tog, nou weet hy dat oom Izak eensamer was as hy in hierdie lang maande wat verby is. Roelien was sy oogappel.

En nou het oom Izak vir hom ontbied. Is dit omdat hy die alleenheid op Karee ondraaglik vind?

Hein tuur ingedagte na die huisie tussen die bosse en rotse.

Gisteraand laat het 'n klonkie moeg en honger op Groenkloof aangekom. Hy het 'n briefie van oom Izak af saam gebring. Hein kon die handskrif skaars lees, oom Izak se bewerige vingers kon die pen seker nie meer stewig vasvat nie. Daar was net 'n paar reëltjies neergekrap.

“Hein, ou kind, hoe dan so skaars? My ou liggaam wil nie meer nie. Ek is in die bed van gister af en wonder of jy nie môre bietjie hierheen kan kom nie?”

Drie maande het verby gegaan en oom Izak het nooit geskryf nie. Oom Izak sou nie hierdie briefie geskryf het, net om Hein te vra om oor te kom nie of om te kom gesels nie. Nee, daar is iets wat op oom Izak se hart druk. Dit is nie net siekte of die eensaamheid wat hom hierdie briefie laat skryf het nie! In sy siel weet Hein dat hy oor Roelien wil praat. Oom Izak het al die maande seker geweet dat Hein teen die verlange stry en tog het hy nie gesê, “kom bietjie oor” nie.

'n Bromvoël klap swaar met sy vlerke kort agter die ruiters, die gespierde perd skrik en trek sy ore na vore.

Sag druk Hein sy spore in die perd se ribbes en die dier skiet dadelik vorentoe. Hy klop die ros teen sy nek en hy moet net inhou of die dier

slaan oor in 'n galop teen die helling af.

Op daardie oomblik verskyn 'n geboë figuur in die deur van die klein, vaal huisie. Hy het 'n kiere in die een hand, maak sy ander hand bak voor sy oë en tuur op na die hang van die berg. Hy sien die ruiter nog glad nie raak nie. Sy hart klop egter vol verwagting. Hy weet dat indien Hein sy boodskap gekry het, hy vanmôre vroeg hier sal wees.

'n Diepe onrus lê in die ou man se gemoed, 'n onrus gemeng met vrees en diep verlange. Dit is al baie dae en nagte dat hy hom oor Roelien, sy dogter, bekommer en baie nagte dat hy nare drome oor haar het. Die kind het nooit geskryf nie, en net gister nog het hy die eerste brief gekry, meer as drie maande nadat sy vertrek het.

En die trant van die brief! Dit is heeltemal onverstaanbaar, dit is plekplek so onsamehangend. Dit is hierdie brief wat hom laat besluit het om Hein Brandis te ontbied. Die seun sal verstaan.

Hein sak af na 'n plaaspad wat na die opstal lei. Dit is deur die vloedreëns verspoel. Hy spoor sy dier tot 'n stywe galop aan, want aan die houding van die ou man kan hy sien dat alles nie pluis is nie. Dit is nie goed dat oom Izak hier so alleen bly nie.

Dof klap die perdepotte in oom Izak se ore en hy kyk opgewonde in die rigting van die pad. Nog net enkele sekondes en Hein en sy perd kom tussen die bome uit. Die stof spat onder die perd se hoewe uit, toe hy voor die agterdeur ingehou word.

“Maggies, Hein... so bly is ek dat jy opgedaag het. Ja, man... maar jy kom mos nie meer kuier nie.”

Hein spring van die perd af en hy glimlag vriendelik. Oom Izak sukkel nader. Sy gesig is vervalde van ouderdom en bekommernis. Sy hand lê pap en koud in die gespierde hand van die jong boer.

“Ai... ai, ou seun...” en die oubaas kyk met bewondering na die twee pistole wat aan die jongman se heupe hang. “Die dag as jy darem sonder daardie goed sal ry! Die Mapors is darem nie meer so opstandig nie?”

Hein glimlag en ruk sy breë skouers agteroor. Sy ligbruin oë kyk die ou man ondersoekend aan. Voorwaar, oom Izak Langeman het vinnig agteruit gegaan.

“Maar, omie, hulle is handig... baie handig as tier se kind sommer hier by jou besluit om op jou af te storm.”

“Watwo, dan het jy nog nie gesien hoe die Voortrekkers met hulle

gewere geskiet het nie. Ons het geen tier met 'n pistool geskiet nie...” Die oubaas is opgewonde en duidelik bly om Hein te sien. Brandis merk dit en 'n warm gevoel jeens die ou pionier styg in hom op. Nou voel hy dit eers aan, die pynlike eensaamheid wat die oubaas in hierdie drie maande wat verby is, moes verduur.

“Maar omie,” en Hein se hand rus op die blink gevryfde kolf van een van sy langloop-rewolwers. “Hulle is so handig en mens kan so vinnig met hulle skiet. 'n Geweer is bietjies te lomp en lank en jy kan dit nie so vinnig hanteer nie, nie as die kat al hier op jou is nie.”

“Aag, 'n mauser is beter. Hierdie goed skiet net halfdood. Ek wil julle graag 'n hele kordon Zoeloes met daardie goed sien afweer...”

Hein lag net en staan wydsbeen met sy duime onder sy groot lyfband ingedruk. Sy broek span netjies maar nou om sy bene. Die kakiehemp is by die hals wyd oopgeslaan, want dit is reeds warm al is dit nog vroeg in die oggend. Sy bruin hoed is nog op sy kop. Sy arms is bruin gebrand. 'n Oomblik lank beskou die oubaas die jong gespierde liggaam met bewondering aan en in sy oë en dit is vir 'n vlugtige oomblik of hy Hein se vader voor hom sien. Net soos sy seun was hy gebou... maar dit was jare der jare gelede. Koen Brandis was net so stil, maar ook ewe daadkragtig en met geen bang haar op sy kop nie. Het Koen nie sewe gespierde Mapor-soldate sonder enige wapen kafgeloop nie! Hy het hulle geslaan dat hul kakebene so kraak. “Simson” was sy bynaam. Hy was, nes Hein, gespierd en sterk, ses voet lank, maar hoegenaamd nie log en lomp nie. Al het Simson Brandis twee honderd pond geweeg, kon hy met gemak oor 'n breë riviertjie spring en as dit nodig was, kon sy voete hom voor die beste hardloper uit dra.

Hein bemerk die ou man se bewonderende blik en voel effe selfbewus. Dit is of hy oom Izak se gedagtes kan lees.

Oom Izak lag dan, 'n kekkellaggie wat sy geel tande vertoon.

“Eendag, Hein, eerlang, wil ek nog sien hoe jy met daardie goed kan skiet en of jy kan raakskiet!”

“Goed oom, ek verseker oom egter die goed skiet dodelik.”

“Kom Hein, ek het iets om jou te vertel. Ek het vanoggend maar opgestaan, maar die koors is nog in my liggaam. Ek het koffie gemaak. Kom drink maar al is dit flouerig. Ou Jafta het nie vanmôre gekom om die huis skoon te maak en vuur te maak nie. Vandat Roelien weg is, is

hulle nie meer so gereeld nie. Die volk tog, mens moet altyd agter hulle staan...

Toe oom Izak haar naam noem, het Hein se hart skielik vinniger begin geklop. Hy was nou doodseker dat oom Izak hom ontbied het om oor Roelien te praat.

Toe oubaas Izak Langeman weer opkyk na die jongman, was die bekommernis duidelik in die ou man se gesig te lees.

Hein vra dadelik.

“Oom wil praat, waarom?”

Moeisaam gaan sit die oubaas en trek die koffiekannet stadig nader.

“Dit is oor haar, Hein. Ek voel daar het iets gebeur.”

“Hoe so?”

“Jy weet sy het nooit geskryf nie...”

“Daar is seker nog geen nuus om oor te skryf nie,” kom dit naïef van die jongman.

“Sy kon laat weet het hoe dit gaan. Sy weet ek is hier alleen... Ek ken haar nie so nie. Ek het lankal die voorgevoel gehad dat daar iets met my ou dogtertjie gebeur het, Hein.”

“Oom bekommer oom verniet. Sy is groot. Oom weet dat die pos tussen Ohrigstad en Barberton wisselvallig is. Dit is maar net wanneer die transportmanne transaksies hier rond het dat hulle van die goud gebied af oorkom.”

“Ek weet nie... ek weet nie, Hein. Nic Beetge het destyds dikwels met sy transportwaens hierlangs gekom... Hy het dikwels die Bothas-berge en die Toto's ingevaar. Hy handel mos met beeste en dies meer en hy het Roelien se kop net vol muisneste gepraat. Hy het haar hier weggeneem. Jy wil my tog nie sê dat hy nog nie weer hierdie rigting ingeskiet het nie, Hein?”

Onaangename gedagtes pak Hein Brandis beet. Nic staan hom nog helder voor die gees, die blonde man met sy hare wat stylvol agteroor gekam is, met sy lewendige blou oë en die glimlag wat altyd half spottend om sy lippe speel, veral as hy met hom in gesprek was. Ja, Nic Beetge het baie hier gekom. Hy het altyd vertel dat hy dikwels hier op sy sakereise moet verbykom, altyd die berge in.

“Hy koop maar seker nou in ander gebiede, oom Izak. Ek is seker...”

“Wag, Hein, sit. Jy weet ek is nie vandag se kind nie en ek het ervaring

van mense. Nic Beetge het my nooit aangestaan nie. Ja, Roelien het wel van hom gehou, baie gehou. Sy het aan sy lippe gehang, maar ek het altyd gesê ek dink hy is 'n skelm..."

"Dit kan ons nie sê nie, oom. Roelien sou nie na 'n skelm kyk nie..."

"Aha, maar 'n skelm wat hom so mooi voordoen, ou seun. Nee, Nic, is te glad van mond, te grootdoenerig en ek het bloot nie van hom gehou nie. Roelien het teen my sin hier weggegaan. Hy, Nic, het altyd van beeste gepraat. Hy koop dit en dat op, vir sus en so 'n groot baas, maar wat het hy van my en jou gekoop...?"

"Slegs een Afrikaner-bul van my, oom."

"En 'n paar ou koeie van my vir die diamantdorp. Ou, maer, uitgedroogde koeie... Nou vra ek jou, waar het hy kamma so baie gekoop? Daar is geen plase verder aan tussen die Toto's en die Bothas nie, of hy moet by ou Magato, verder na die ooste toe, of by Roos Senekal, by die ou towenaar Njabela koop en dan is dit mos swartes se beeste en wie boer nou met hulle...?"

"Maar, miskien wil hy dit maar net vir slagdoeleindes hê. Die uitlanders op Kimberley en Barberton gee tog seker nie om hoe maer die beeste is wat hulle eet nie... Oom is dalk net bevooroordeeld teenoor die man."

Brandis sien die groot gestalte van Beetge aanhoudend voor hom, sy laggende gesig en sy groot blou oë. Hy was altyd kaalgeskeer en so netjies dat hy deur 'n ring kon spring. "Nee wat oom, ons oordeel miskien..."

"Basta Hein! Jy hou ook nie van die man nie. Ek kon dit dikwels aan jou gesig gesien het. Hy het jou minagtend aangekyk."

Hein lag net.

"Hy het ook altyd daardie ysters aan sy heupe met hom saamgesleep. Hein, miskien is dit waarom ek nie van die goed aan jou liggaam hou nie. Tag, ek kon my darem vererg het vir die man, as hy daar by die kraal aanhoudend 'n geldstuk die lug in skiet en dan met sy rewolwer probeer raaskiet. Een groot windlawaaï!"

"Vergeet hom nou maar, oom," sê Hein gerusstellend en drink 'n paar monde vol van die stomende koffie. "Sê my liever waarom oom met my oor Roelien wil praat. Is dit maar net om te sê dat oom bekommerd is omdat oom nog geen brief van haar af gekry het nie...?"

Weer swyg die oubaas en sy traanogies kyk deur die venster na die hoe

spitse van die Toto'sberge en na die draaiende aasvoëls daar bo in die lug.

“Ek het wel ’n brief gekry, ’n brief van haar, Hein...”

Die bloed pols skielik vinniger deur die jongman se are en sy gesig verhelder.

“Waarom bekommer oom oom dan? ’n Brief van Roelien...?”

Izak Langeman laat sak sy kop en dit is of die donker kringe om sy oë nog donkerder word. Sy lippe bewe en hy vroetel in die sak van sy gryserige hemp. Hy haal ’n stuk papier te voorskyn wat opgefrosmel is. Hy stryk dit met sy vereelte hande op die tafel voor hom reg.

Hein leun werktuiglik vooroor.

“Goeie tyding?” vra hy.

Langsaam skud die ou man sy kop.

“Nee Hein, daar het iets met Roelien gebeur, iets vreesliks,” en sy gesig versomber by hierdie woorde. “Jy en ek moet Barberton toe, daarom het ek jou laat kom Hein. Dadelik, en jy moet tog nie nee sê nie. Ek weet dat jy dit sal doen, net... net om Roelien se ontwil. Daar het iets verskrikliks met haar gebeur.”

“Nee oom, ek wil dit nie glo nie, oom is nou net swartgallig,” werp hy nog teë, maar hy voel reeds die koue rilling langs sy rugstring af hardloop.

“Lees maar gerus self en oordeel dan. Een van ou Jonas se klonkies het hier aangedraf gekom. Hy het vertel dat ’n baas anderkant die berge hom in die pad na Maasdorp voorgekeer en gevra het of hy weet waar ek bly. Hy, daardie man, het toe hierdie brief van Roelien aan die klonkie gegee om af te lewer. Soos ou Jonas se swartetjie beduie het, moet dit daardie Zarp-mannetjie van Oom Paul wees. Wat is die lewendige outjie se naam nou weer? Oo ja, ou Fransie Verwey. Ek het altyd gedink dat hy nog glad te jonk is vir hierdie polisiewerk, Hein. Hy het gesê dat die brief glo dringend is en dat hy met sy terugkeer hierlangs sal kom. Hy is toe verder, glo in die rigting van Magato se statte.”

Hein Brandis neem die verkreukelde brief uit Izak Langeman se hand. Sy hart bons onstuimig toe hy die fyn handskrif herken. Hy lees vinnig en intussen hou oom Izak hom fyn dop. Die uitdrukking op die jongman se gesig verander stadig en hy frons.

“Liewe Vader,” so lui die brief. “Ek steel ’n kansie om te skryf. O Here, hoekom het ek ooit van die plaas af weggegaan, Vadertjie. Ek moes nooit gegaan het nie. As ek maar nie alleen gekom het nie, as ek maar dat Pappie of Hein... maar dit help tog nie om nou spyt te wees en te kla nie. Ek weet nou dat ek dit nie werd is om te lewe nie, wat ek gedoen het, is verskriklik. Ek voel skaam daarvoor, maar hoe ek hier gaan uitkom... dit weet die Voorsienigheid alleen... Vader moet u nie oor my bekommer nie. Ek is dit nie werd nie, moet ook nie hierheen probeer kom nie, want ek weet nie hoe lank ek nog hier sal bly nie. Die Zarkorporaal het my belowe om hierdie brief aan Vader te oorhandig... Ek moet Vader ook laat weet dat ek intussen getroud is... ’n maand gelede...”

Hein kyk op en sy oë trek op skrefies as hy na die verdwaalde wolkies in die helder blou lug kyk. Die son skyn mildelik by die venster in. Die vlieë gons lui om hulle. Die brief is haastig afgesluit. Die letters dans behoorlik voor Hein toe hy weer op die papier kyk. Die brief is so onklaar en so haastig geskryf.

’n Ysige gevoel omklem Hein se hart. Hy sien die laaste woorde, half onduidelik afgekrap.

“Moenie Barberton toe kom nie... wag tot ek weer skryf en indien dit nie binne een week is nie, weet dan dat die ergste gebeur het.